

8201 m.

CHO-OYU
CZECH EXPEDITION 2016

2017

Expedice Cho Oyu 2016 – 8 201 m

Po roce opět v Nepálu, s mouchou a dalšími 10 členy expedice.

Subjektivně sepsáno nedobrovolně zvoleným vedoucím tohoto zájezdu Honzou Trávníčkem ©

Odlet: 6. 9. 2016

Destinace: Nepál – Kathmandu, přesun do Tibetu (Čína) a základního tábora pod Cho Oyu a ...

Vytoužený vrchol: Cho Oyu – Tyrkysová bohyně – 8 201 m

Cíl: všichni se vcelku a ve zdraví vrátit

Proč takhle různorodé složení, když jsem zvyklý jezdit v malém počtu?

OFICIÁLNĚ ŘEČENO ☺

Rádi bychom spolu s nevidomým Honzou Říhou vylezli na vrchol legendární osmitisícovky Cho Oyu (8 201 metrů) a pomohli mu splnit si sen. Špičkoví horolezci s několika vylezenými osmitisícovými vrcholy jsou připraveni odložit své ambice a ukázat, co dokážou lidé jako team. Expedice pod vedením zkušeného Honzy Trávníčka startuje v září 2016. Akce „Metr pro Světlušku“ (organizovaná NF Českého rozhlasu) navíc přinese peníze potřebným. Honza Říha je skvělý parták, výborný lezec, ale bez našich očí si neporadí. Někdy jsou věty o „přátelství na laně“ spíš jen zbožným přáním, u nás je to nejen nutnost, ale i součást společné radosti. Máme **respekt** k Honzovi, ke společné cestě i k horám. Lidé jako je Honza mohou ostatní posouvat dál. Nejen nevidomé, ale i vidoucí. Chceme také ukázat, že expedice se mohou dělat i s jinými úmysly. Cílem není vrchol, ale cesta. Společná.

Chceme: Podpořit Honzu Říhu v jeho snažení, ukázat sílu teamové spolupráce, možnost překonávání opravdových překážek i handicapu a v neposlední řadě pomoci posluchačům, divákům a čtenářům proniknout do světa nevidomých... (Každý už slyšel, jak trénuje horolezec, ale jak to dělá ten nevidomý? Jak si balí, jak čte terén prostřednictvím nohou a hůlek, jak vnímá nadmořskou výšku, počasí... atd.)

ZJEDNODUŠENO ☺

Slovy toho, který celý ten výlet má organizačně na starost – Trávy...

Podle seznamu účastníků zájezdu vidíte různorodost naší skupinky. Od zkušených osmitisícových matadorů až po začátečníky na „osmách“. Jedno nás však všechny spojuje. Chceme si všichni užít výlet, výstup a klidný návrat se všemi zdravými částmi těla. A jak to půjde, tak podpořit skvělého kamaráda Honzu Říhu v jeho úsilí.

A jak to celé dopadlo? ☺

8201 m.
CHO-OYU
 CZECH EXPEDITION 2016

KATHMANDU – hlavní město Nepálu. Město barev, vůní, krásných památek, zdánlivého chaosu a strašlivého smogu nás přivítalo deštěm. Zatímco mužská část expedice zalehla po dlouhém přesunu do postelí, my „holky“ © Lucie Výborná, Miroslava Jirková a Honza „Tráva“ Trávníček jsme vyrazili českou škodovkou místního taxikáře na pokec za legendární archivářkou nepálských expedic Miss Elizabeth Hawley. Následně jsme si s Miri užívali klasické khatmandské dobrodružství ☺, kterým je vyzvednutí carga. Po loňském zážitku jsme již tak nějak věděli, do čeho jdeme. V doprovodu nepálského kamaráda jsme začali na letišti. Tam jsme se dozvěděli o letošní novince – nově zavedenému dokumentu, který lze získat na úřadu Tourist Board, jenž samozřejmě sídlí daleko mimo letiště ☺. A nebyl jediný, další lejstra následovala. A to nebylo vše, co nás mohlo zastavit na cestě do vysněného Tibetu – přes povinnou návštěvu Lhasy...

Následoval tragikomický příběh, který nás málem stál expedici. Druhý den po příletu do KTM jsme se dozvěděli, že tři z nás nedostanou víza do Číny. Ne že by je nedostali vůbec, ale až za týden. Náhodný výběr? Proč já, proč zrovna já? ☺ Jednalo se o mne, Libora Uhra a Honzíka Říhu. Proč? Neboť já a Libor máme v pasu razítka z Pakistánu (což bych ještě pochopil, že to může být problém), ale že má Honza „nevyhovující“ razítko z Keni? ☹

No, neoficiální vysvětlení znělo, že se v tomto inkriminovaném týdnu snaží vloudit do Tibetu tajný agent, jenž před tím pobýval v Pákistánu či v Keni. Takže stopka a průšvih. Znamenalo by to buď týdenní zdržení, nebo radikální změnu plánu. Naštěstí se nám v tuto těžkou hodinku Martin rozhodl předvést svůj šarm a smysl pro diplomacii a vše vyřešil. Poděkování za pomoc české ambasádě v Dillí! Za pět minut dvanáct, což byla hodina, kdy na úřadech zavírali před několikadenním svátkem, jsme všichni víza dostali. Takže hurá do letadla a vzhůru do Lhasy. (Cesta po zemi do Tibetu je pro cizince uzavřená, takže si na dvouhodinový let z KTM musíte koupit letenku za neuvěřitelnou cenu... uff – no prostě dražší než cesta z Evropy).

TIBET – střeška světa. LHASA. Klášter Potala. Pojmy, které mne provázely od mládí. A teď jsem tady byl. Sice bych se ubytoval někde jinde než v povinném hotelu za 150 USD na noc ☺, ale Potala a staré město určitě stojí za prohlídku. Mnoho pozitivní energie ve zdech zůstalo i přes čínskou nadvládu.

Následovala dvoudenní cesta auty do BC (základní tábor) a pak jeden den pochodu s karavanou jaků do ABC (Advanced Base Camp – předsunutý základní tábor). Naše pouť vedla přes Shigatse s krásným buddhistickým komplexem Tashi Lunpo. Ten úplně předčil naše očekávání. Výrazně méně lidu než v Potale, pohoda. Shigatse je druhým největším tibetským městem a leží necelých 300 km od hlavního města Lhasa. Další 2 dny zůstáváme kvůli aklimatizaci v Tingri. Zde si již užíváme fantastické výhledy na ten náš kopec a taktéž na Everest. Je to malé tibetské městečko, které v historii bývalo důležitým obchodním centrem. Dnes je pro horolezce především branou k výstupu na Mount Everest a Cho Oyu...

Tak konečně v ABC, náš nový domov na několik týdnů. Výška 5 600 m. Hrozně vysoko. Tělo v této výšce už prakticky neodpočívá. Za poslední dny jsme zažili spoustu dobrodružství. Začalo to hned v BC (Base Camp). Ráno jsem byl povolán na kobereček k místnímu vedoucímu základny a bylo mi důrazně přikázáno, že musíme sundat naši českou vlajku, kterou jsme předešlého večera vyvěsili u našich stanů. Místní pohlavár však netušil, co se stane, až vstane pan diplomat Martin Havlena. Byl fakt n**ranej a dopadlo to tak, že když Miri s Honzíkem vraceli vlajku na její původní místo na stožáru, chodil se oficír omlouvat.

Pak jsme se šli aklimatizačně projít na nedaleký kopec, do výšky 5 550 m. Moc pěkné vejlet, akorát se nám do cesty postavila řeka. Ledová ledovcová řeka. Na cestě tam i zpátky. ☺ Musím pochválit Honzu, jak parádně šlapal, takže s Dawem a Luckou přišli na vrcholovou kótu jen asi hodku za „našláplou“ grupou – Libor, Mára, Alda a Miri. Další den jsme si užili jinou legrácku. Převažování našich zavazadel, jež měla být do ABC přenesena karavanou jaků, které vždycky doprovází spousta hašteření a dohodování s jakmany. Není divu, za služby každého jaka navíc si účtují 200 USD. Část cesty jsme se svezli i s naším matrošem na korbě nákladáku (cca 2 500 kg materiálu a 15 ks lidí), byl zázrak se tam vejít.

8201 m.
CHO-OYU
 CZECH EXPEDITION 2016

Po příchodu do nového expedičního domova v ABC nás čekalo budování našeho městečka. Ve stanech se tu odehrává úplně všechno, máme speciální stan společenský, stan kuchyňský a skladovací, stan sprchový, stan záchodový a stany osobní. Celou dobu našeho pobytu v ABC se o nás starali nepálský kuchař a tři jeho tibetští pomocníci.

Jsme už docela vysoko. Svalová hmota pomalu, ale jistě mizí kdesi v nenávratnu. Ach jo, takovou práci to dalo. ☺ V ABC jsme se zabydleli a pomalu se připravujeme na první výstup. Po několika dnech nás opouští David Pokorný (Batman) a vrací se domů. Před odchodem na aklimatizaci ještě musíme vybudovat čorten, aby nám mohl láma udělat puju. Bez tohoto buddhistického obřadu, který by nám měl přinést štěstí na kopci, se já nikam nehnu. ☺

Už jsou zde všechny expedice. Cca 10 nepálských a jedna obrovská čínská. Proběhl meeting vedoucích expedic, kde se řešil další postup na kopci – kde bude kdo fixovat a kolik za to zaplatí ostatní.

První výškový tábor na Cho Oyu leží ve výšce 6 300m. Cesta k němu vede hodně dlouho po moréně ledovce a následně suťovým svahem zhruba 500 výškových metrů na sních, kde se již staví stany. První stan jsem obýval já, Miri, Alda a moucha. Vedle Libor a Mára. Nad náma Honzík, Daw a Lucka. Ta dokonce i z tohoto místa vysílala online reportáž o našem snažení na kopci do Radiožurnálu. Což se jí každodenně dařilo i po celou dobu našeho výletu. O den později za námi dorazil Miska. Martin bohužel marodí a zůstal v ABC.

Docela jsme si užili výstupu s těma „krávama“ (myšleno batohy) na chrbátu. „Miluju“ první vynášky, kdy nejsme aklimatizovaní, taháme spoustu matroše a musíme postavit plošiny na stany a vztyčit i ty naše domečky. Často se stává, že pět hodin šlapete a další tři hodiny stavíte. Pro Honzu to byl těžký terén, takže s Dawem dorazili až za hluboké tmy, akorát když se nám ostatním podařilo dokončit přípravu jejich stanu a navařit nějaké tekutiny. Dva dny jsme se tam poflakovali, než jsme se vrátili odpočinout do pohodlí ABC. Ale ty výhledy!

Následující pobyt na kopci pro mě byl docela psychicky náročný. Na další aklimatizaci do C2 7 150 m odcházíme jen s Miri, Aldou, Dawem, Liborem, Márou a Miskou. Dole zůstávají nachcípání Honzík, Lucka a Martin. V C2 je parádní počasí a kolem nás proudí davy k vrcholu. My musíme nutkání vyrazit směr summit přemoci. Kondice by na něj byla, ale letos byl náš „úkol“ trochu jiný a síly ztracené při pokusu o vrchol by nám mohly chybět při následném doprovodu Honzíka Říhy. Takže si tu dáme dvě noci a jdeme se dolů podívat na naše marody. Jen musíme doufat, že se nám kopec neuzavře a počasí nám umožní vrátit se a společně vystoupat co nejvýš to půjde.

Během 3 dalších krásných dní, kdy jsme odpočívali dole, se na ten náš „kopeček“ podívala spousta členů ostatních expedic. Většinou s plným servisem od nepálských šerpů. Opět jsme byli jedni z mála, kdo lezl bez kyslíku a nosičů. Ale na to si již začínám zvykat. ☺

Po třech dnech opouštíme ABC v plné sestavě. Ostatní expedice pomalu odcházejí a kopec se začíná vyhlidňovat. Poprvé, co v „jedničce“ spíme všichni. Do dvojky však již docházíme bez Martina, který měl problémy s mačkama a bez Lucky, jež měla problémy s okem. Výstup parádně sednul Honzíkově, který došel s Dawem v hodně dobrém rozpoložení. V druhém výškovém táboře bohužel musela skončit Miri. Odvedla kus práce při vynáškách, ale na finální výstup si z našeho „morového“ společenského stanu v ABC, kde od samého začátku furt někdo chrchlal, odnesla zákeřného černého pasažéra v podobě nemoci.

8201 m.
CHO-OYU
CZECH EXPEDITION 2016

Další den jsme volali sláva. Jeden z našich netrpělivých členů Mára Novotný (on a Alda odvedli také super práci při aklimatizačních výstupech) dorazil téměř sólo výstupem na vrchol Cho Oyu. Z C2 vyrazili ve tři ráno s Liborem Uhrem. Libča otáčel kolem 7 500m. Mára to dotáhl nejvýše kam to šlo – na vrchol. Zbytek členů odpočíval ve dvojce. Plán na další den – společně dojít co nejvýš k vrcholu.

Vyrazili jsme o půlnoci. V 7 500m nás větrná noc zahнала do opuštěného stanu, kde dvě hodiny čekáme, jestli se vítr neumoudří. Neumoudřil, a tak rozhodujeme, že další postup s Honzou je už moc velké riziko. Dolů je třeba doprovodu 2 lidí. Jeden před ním, jeden za ním. Na sestup se tedy vydáme já, Daw a Honza, vrchol zkusí Alda a Miska. Ten si to však těsně před rozdělením naší skupinky rozmyslel (stále hrozně foukalo) a rozhodl se, že na to kašle. Zastoupí mne tedy při doprovodu Honzy směrem dolů a já si můžu „užít“ osamocený, zafoukaný a velice dlouhý výstup se svým dlouholetým kamarádem Aldou, pro kterého to byla první osma. Vzpomínky na vrcholový den jsou ještě hodně živé, i když můj mozek káže – už na tu dřinu radši nevzpomínej. © No když to srovnám „s tím výletem na K2“... © „Hledání“ nejvyššího místa při soumraku na vrcholové pláni o rozloze několika fotbalových hřišť je nezapomenutelné. © Vrcholovka s bleskem a hurá na sestup. Byli jsme úplně vyčpělí. Než se nám podařilo vrátit se do „dvojky“, měli jsme za sebou krásných 24 hodin na nohou. Ale ty hvězdy při nočním sestupu... Co se mne však dotklo ještě více než vrchol, bylo setkání s Jean-Lucem. Více v září ...

Stále s Miri vzpomínáme na prožitek ze základního tábora. Patří k těm nejsilnějším v mém životě. Při našem průchodu táborem sousední expedice si nás doběhl a začal objímat Jean-Luc. Ano, ten Frantík, jemuž jsme se loni snažili zachránit život na Manáslu. Jeho usazená slova díky nejdříve v angličtině a posléze i ve francouzštině nešla zastavit. O několik dní později nás navštívil v našem táboře. To je víc než všechny vylezené osmy. Podobně to vnímala i Miri.

A to mi připomíná zajímavý moment naší expedice. Účast dvou žen či dívek (jak kdo chce ☺) na takové akci je velice výjimečná. Holčám se do těchto nejvyšších hor moc nechce. Ona to fakt není žádná velká výhra. Trudný je život vysokohorského turisty. ☺ Je pakárna už jen se do těch výšek vůbec dohrabat, na zádech batoh jak almara. Vykopat ve sněhu a ledu plošinu a na ní postavit stan. Pak téměř nonstop vařit a rozehrívát sněh. Následuje noc v přečpaném mokrému stanu, kdy se člověk musí otáčet na povel a stejně schytá sněhovou sprchu z vysráženého a zmrzlého dechu. Noční čůrání do flašky. ☺ Ale pak ty ranní výhledy!!! Když se zeptáte většiny zkušených himalájských matadorů, co říkají na holky v teamu, tak vám řeknou, že tam nepatří. Nicméně pak se s nima rádi fotějí. ☺ Já bych třeba Miri neměnil. Obzvláště, když už mám vyzkoušeno, že unese i můj batoh. ☺

8201 m.
CHO-UYU
CZECH EXPEDITION 2016

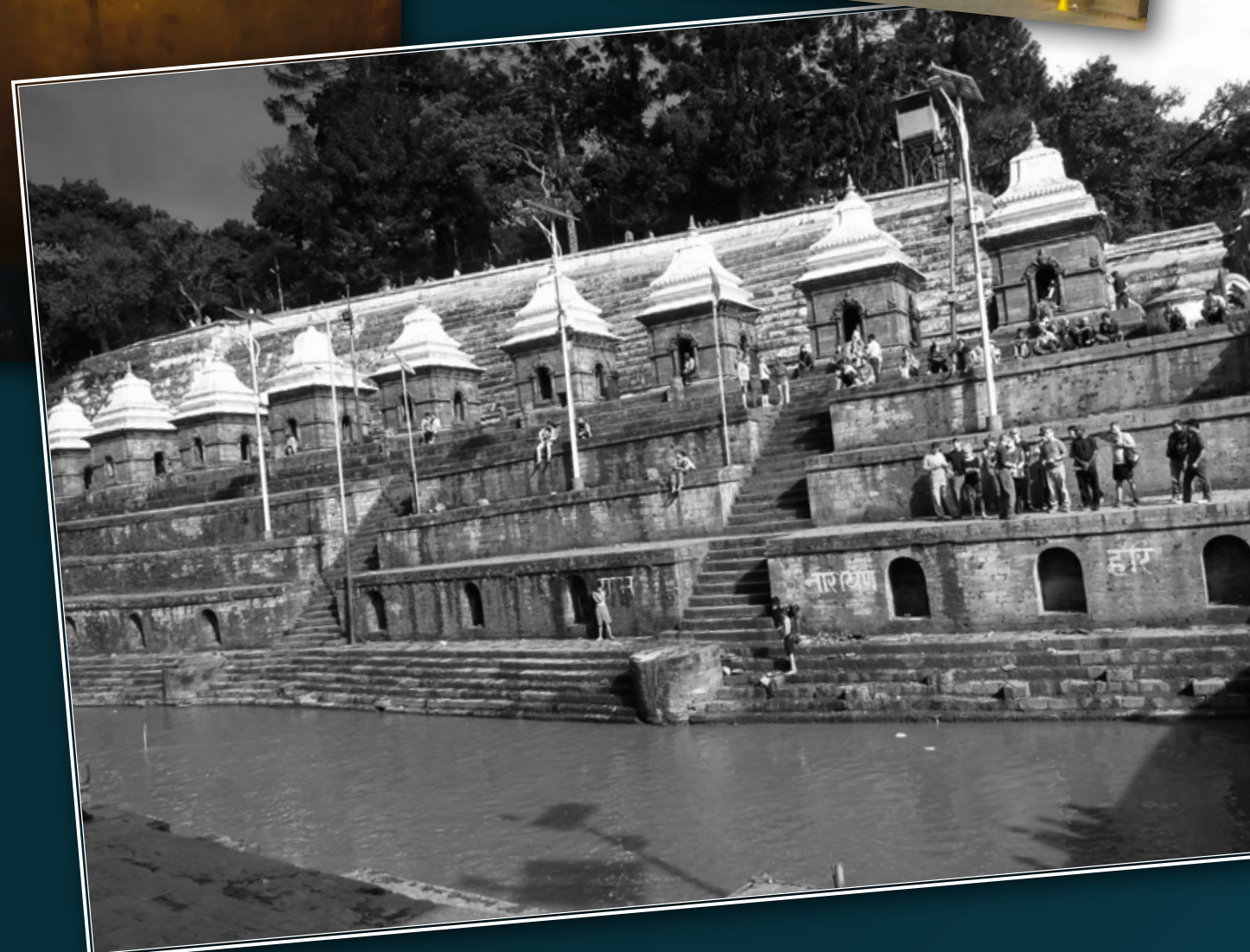
Hned druhý den po našem sestupu z vrcholu začal velký mumraj. Čekal nás urychlený odchod z ABC a bleskový třídní přesun zpět do nepálského Kathmandu. Kopec se už úplně uzavřel. Sníh a silný vítr. S Aldou jsme byli nejen letos úplně posledními lidmi na vrcholu, ale i posledními sněhokrůpkami na celé hoře. I ABC už se úplně vylidnilo. Zůstaly jenom hory a jaci, na které jsme naložili ten náš cirkus.

Moc chci poděkovat všem expedičnickům, kteří svojí „prací“ na kopci, umožnili Honzíkovi s Dawovým doprovodem vyšplhat se až do těch 7 500 m. Za daných podmínek jsme s Honzou dosáhli možného maxima bez přílišného rizika. Honza si udělal fascinující výškový rekord. Daw odvedl velký kus práce při jeho vedení. Někdo makal více na kopci, někdo pomáhal jinak. Ale všichni jsme moc chtěli a dobře to dopadlo, myslím. © Takže jsme si užili pár posledních dní v Tibetu a přelétli opět do našeho oblíbeného Nepálu.

1/2/3/4/5/6/7/ **8/** 9/10/11/12/13/14/ **15/** 16/17/18/19/20/21/ **22/** 23/24/25/26/27/ **28/29/** 30/31

Říjen / October

KATHMANDU 2016. Oproti loňsku proběhla neuvěřitelná změna. Tenkrát jsme tu byli pouhých několik měsíců po ničivém zemětřesení, které bohužel stálo život mnoho místních obyvatel a taktéž poničilo spoustu budov a památek. Nepálci se s tím vyrovnávali velice statečně. Když se jakž takž vyhrabali z nejhorších následků přírodní katastrofy, čekal je další zásek v podobě podzimní blokády hranic s Indií. Docházelo ke skutečně paradoxním situacím, kdy nebyl benzín do aut, plyn na vaření, léky, suroviny a tak dále. U benzínek čekali řidiči několikadenní fronty i přes to, že přiděl na jednoho člověka činil pět litrů. I v lepších restauracích vám přinesli 5 stránkový jídelní lístek a do něj byla vložena A4 příloha s aktuální nabídkou o 3 položkách – smažená rýže, dhal bat a nudle. Vysvětlení bylo prosté – musíme vařit na střeše na otevřeném ohni a suroviny není jak přivést, můžeme připravit jen tato jídla. Nám s Miri to, co se gastronomických choutek týče, až zas tak moc nevadilo, ale umím si představit mnohé zhýčkané turisty nebo „závisláky“ na mase, co právě sestoupili z hor a nelibě pokračovali v nucené vegetariánské dietě. ☺

Letos jsme se vrátili do úplně jiné „metropole“. Všude spousta mopedů, lidí, hospůdek, barev a taktéž bohužel i smogu. Mnoho památek opraveno. Nálada je již jiná. Přicházejí lepší časy. Turisté si našli cestu zpět do této krásné země a my si ji snad brzy znova najdeme taky. ☺ Už teď se těšíme na jaro 2017...

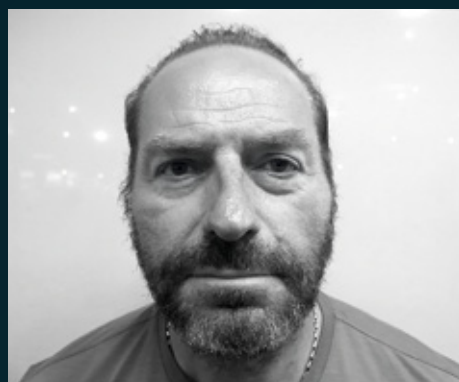

LIDI. Jeden z důvodů proč sem rádi jezdíme. Místní obyvatelé jsou neskutečně přátelští a usměvaví. I přes útrapy, které jim často příroda, osud či třeba rozhodnutí politiků přináší jsou neustále veselí a plní optimismu. Našli jsme si v Nepálu spousty přátel a velice rádi se za nimi příští rok zase vrátíme.

Chovanci trestaneckého tábora pod Cho Oyu

Aleš Bílek

Martin Havlena

Miroslava Jirková

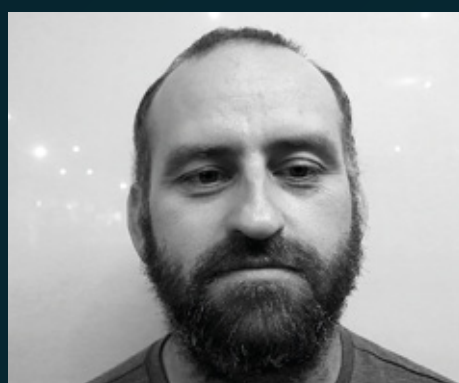
David Knill

Petr Mašek

Marek Novotný

Jan Říha

Libor Uher

Lucie Výborná

Jan Trávníček

&

David Pokorný

Všichni účastníci tohoto „výletu“ děkují svým partnerům, jak životním, tak „obchodním“. Bez jejich podpory bychom si nemohli prožít letošní dobrodružství. Díky, díky, díky.

Obrázky zvětčili Honza „Tráva“ Trávníček, Miri Jirková a Petr Mašek.
Kalendář graficky zpracovala naše šikovná kamarádka Hanja.eu ☺
S fotkami si pohrál Ondra Fiala.

✉ honzatravnicek@gmail.com

f Honza "Tráva" Trávníček

www.honzatravnicek.cz

www.liboruhher.cz

www.petrmassek.cz

www.honza-riha.info

Podpořeno nadací ČEZ

Média

Spolek Chodov z.s.

